

Dennis Lehane

Nachtleven

Vertaald door
Bert Meelker

Anthos|Amsterdam

Een langslaper in een wakkere stad

Een paar jaar later, op een sleepboot in de Golf van Mexico, werd Joe Coughlin met zijn voeten in een kuip met cement gezet. Om hem heen stonden twaalf gewapende mannen te wachten tot ze ver genoeg uit de kust waren om hem overboord te gooien terwijl Joe naar het pruttelen van de motor luisterde en over de achterplecht naar het witte kolkende water staaarde. En op dat moment drong het tot hem door dat bijna al het opmerkelijke in zijn leven – goed of kwaad – in gang was gezet de ochtend waarop hij Emma Gould ontmoette.

Ze kwamen elkaar tegen even na een zonsopgang in 1926, toen Joe en de gebroeders Bartolo het goklokaal achter een clandestiene kroeg van Albert White in Boston overvielen. Voor ze er binnen gingen hadden Joe en de Bartolo's geen idee dat Albert White er de eigenaar van was. Was dat wel zo geweest, dan hadden ze halsoverkop rechtsomkeert

gemaakt en alle mogelijke sporen van hun aanwezigheid achter zich verbrand.

De trap aan de achterkant van het gebouw was geen probleem geweest. Het verlaten bargedeelte hadden ze zonder problemen doorkruist. De bar en het goklokaal waren gevestigd in het achterste gedeelte van een meubelpakhuis aan de kade. Joe's baas, Tim Hickey, had hem verzekerd dat de eigenaar een ongevaarlijke, pas uit Maryland overgekomen Griek was. Maar toen ze de achterkamer binnen liepen, vielen ze midden in een rondje poker. De vijf spelers dronken Canadese whisky uit zware kristallen glazen. Boven hun hoofd hing een grijs tapijt van sigarettenrook. Midden op de tafel lag een berg geld.

Geen van de mannen zag er Grieks uit. Of ongevaarlijk. Ze hadden allemaal het jasje van hun kostuum over de rugleuning van hun stoel gehangen, zodat je de revolvers op hun heup zag. Toen Joe, Dion en Paulo met getrokken pistool het vertrek binnen liepen, greep geen van de mannen meteen naar zijn wapen, maar Joe zag wel dat ze het overwogen.

Een meisje had net drankjes geserveerd. Ze zette het dienblad weg, pakte haar sigaret uit een asbak, nam een trek en keek alsof ze op het punt stond te

gapen terwijl er drie pistolen op haar gericht waren. Alsof ze zou gaan vragen of er hopelijk nog wat spannends kwam bij wijze van toegift.

Joe en de Bartolo's hadden hun hoed diep over hun ogen getrokken en de onderste helft van hun gezicht bedekt met een zwarte zakdoek. En dat was maar goed ook, want als ook maar een van deze aanwezigen hen zou herkennen, zouden ze niet lang meer te leven hebben.

Een makkie, had Tim Hickey gezegd. Gewoon je slag slaan bij zonsopgang, als er in het hele gebouw alleen nog een paar negers in de telkamer zitten.

En niet vijf pokerende gangsters.

Een van de spelers zei: 'Weten jullie van wie deze tent is?'

Joe herkende de vent niet, maar die ernaast wel: Brenny Loomis, ex-bokser en lid van de maffiaclan van Albert White, Tim Hickeys grootste concurrent in de illegale drankhandel. De laatste tijd ging het gerucht dat Albert bezig was een voorraad Thompson-machinegeweren aan te leggen voor een dreigende clanoorlog. Het sein was al gegeven: kies partij of kies een grafsteen.

Joe zei: 'Allemaal doen wat ik zeg en er zal je niks gebeuren.'

De vent naast Loomis deed opnieuw zijn mond open: ‘Ik vroeg of je wist wie hier de baas is, ezel.’

Dion Bartolo gaf hem met zijn pistool een klap in zijn gezicht. Hij raakte hem zo hard dat hij bloedend op de grond viel. Dat bracht de anderen ertoe te bedenken hoeveel prettiger het was om er niet met een pistool van langs te krijgen.

Joe zei: ‘Iedereen behalve het meisje op zijn knieën. Handen achter je hoofd en vingers in elkaar.’

Brenny Loomis keek Joe strak aan. ‘Als dit achter de rug is bel ik je moeder, jongen. Ik zal haar een mooi donker pak aanraden voor in je kist.’

Loomis, een voormalig clubbokser in de Mechanics Hall en de sparringpartner van Mean Mo Mullins, zou volgens de verhalen een keiharde rechtse hebben, alsof je door een zak biljartballen werd geraakt. Hij voerde liquidaties uit in opdracht van Albert White. Nog niet fulltime, maar het gerucht ging dat hij Albert wilde laten weten dat hij de oudste rechten had, mocht de baan vrijkomen.

Joe had nooit eerder zo’n angst gevoeld als toen hij in Loomis’ kleine bruine ogen keek, maar wees niettemin met zijn pistool naar de vloer, zelf verbaasd dat zijn hand niet trilde. Brendan Loomis verstrengelde zijn vingers achter zijn hoofd en liet zich

op zijn knieën zakken. Zijn voorbeeld deed de anderen volgen.

Joe zei tegen het meisje: 'Deze kant op, juffrouw, we zullen u niks doen.'

Ze drukte haar sigaret uit en keek hem aan alsof ze overwoog een volgende op te steken of haar glas nog eens vol te schenken. Ze liep naar hem toe, een meisje van ongeveer zijn eigen leeftijd, een jaar of twintig, met koele ogen en zo'n bleke huid dat hij er bijna doorheen kon kijken naar het weefsel en bloed eronder.

Hij keek terwijl ze naar hem toe kwam lopen en de gebroeders Bartolo de kaartspelers van hun wapens ontdeden. De pistolen werden met een zware dreun op de nabije blackjacktafel gesmeten, maar het meisje vertrok geen spier. In haar ogen dansten vlammen achter het decembergrijs.

Ze kwam recht voor zijn pistool staan en zei: 'En wat had meneer gewenst bij zijn overval vanochtend?'

Joe gaf haar een van de twee canvastassen waarmee hij binnengekomen was. 'Het geld van de tafel graag.'

'Komt eraan, meneer.'

Terwijl ze naar de tafel terugliep, haalde hij uit de

andere tas een paar handboeien en gooidde Paulo de tas toe. Paulo bukte zich naast de eerste kaartspeler, boeide hem met zijn polsen in de holte van zijn rug en ging door naar de volgende.

Het meisje veegde de pot uit het midden van de tafel – Joe zag niet alleen papiergeld, maar ook horloges en sieraden – en verzamelde toen de inzet van de vijf spelers. Paulo had de mannen op de vloer hun handboeien omgedaan en duwde ze een prop in de mond.

Joe liet zijn blik door het vertrek gaan: achter hem stond de roulette; de crapstafel stond tegen de muur onder de trap. Hij telde drie blackjacktafels en een baccarattafel. Zes speelkasten vulden de achterwand. Een lage tafel met daarop een tiental telefoons vormde de telefooncentrale; op een bord erachter stond nog de uitslag van de paardenrace van de vorige avond in Readville. De enige andere deur, behalve die waardoor ze waren binnengekomen, was voorzien van een krijtletter T voor toilet – begrijpelijk, want mensen die drinken moeten pissen.

Maar toen ze eerder door de bar liepen had Joe al twee toiletten gezien, wat zeker genoeg moest zijn. En dit toilet was voorzien van een hangslot.

Hij keek naar Brenny Loomis, die met een prop

in zijn mond op de vloer lag maar vast en zeker de raderen in Joe's hoofd kon zien draaien. Joe zag dat Loomis ook razendsnel nadacht. En hij wist wat hij had geweten zodra hij dat hangslot zag: dat toilet was geen toilet.

Het was de telkamer.

Albert Whites telkamer.

Afgaand op de drukte in Hickeys casino's in de afgelopen twee dagen – het eerste koude weekend van oktober – vermoedde Joe dat er een klein vermogen achter die deur lag.

Albert Whites kleine vermogen.

Het meisje kwam met een zak vol pokerbuit bij hem terug. 'Uw dessert, meneer,' zei ze, terwijl ze hem de tas aanreikte. Hij kon maar niet aan die indringende blik van haar wennen. Ze keek niet gewoon naar hem, ze keek dwars door hem heen. Hij was ervan overtuigd dat ze zijn gezicht achter de zakdoek en de laaggetrokken hoed kon zien. Op een ochtend, op weg sigaretten te halen, zou hij haar voorbijlopen en haar horen roepen: 'Dat is hem!' En nog voor hij zelfs zijn ogen had kunnen dichtdoen, zouden de kogels hem al te pakken hebben.

Hij nam de zak aan en zwaaide met de handboeien. 'Draai je om.'

‘Ja, meneer. Meteen, meneer.’ Ze keerde hem haar rug toe en kruiste haar armen achter zich. Haar knokkels duwden in haar onderrug en haar vingertoppen hingen boven haar kont, en Joe bedacht dat naar iemands kont kijken wel het laatste was wat hij nu zou moeten doen.

Hij klikte de eerste handboei om haar pols. ‘Ik zal voorzichtig zijn.’

‘Je hoeft je voor mij niet uit te sloven.’ Ze keek hem over haar schouder aan. ‘Probeer het alleen zo te doen dat ik geen striemen krijg.’

Jezus.

‘Hoe heet je?’

‘Emma Gould,’ zei ze. ‘En jij?’

‘Gezocht.’

‘Door de vrouwen of alleen de politie?’

Hij kon haar niet aftroeven en tegelijkertijd het vertrek in de gaten houden, dus draaide hij haar naar zich toe en trok de prop uit zijn zak. Het was een van de herensokken die Paulo Bartolo achterover had gedrukt bij de Woolworth waar hij werkte.

‘Je wou een sok in mijn mond proppen?’

‘Ja.’

‘Een sok. In mijn mond.’

‘Hij is nog nooit gedragen,’ zei Joe. ‘Dat garandeer ik je.’

Ze trok een wenkbrauw op. Die was net zo koperkleurig als haar haar, en zacht en glanzend als hermelijn.

‘Tegen jou zou ik niet liegen,’ zei Joe, en op dat ogenblik had hij echt het gevoel dat hij de waarheid sprak.

‘Dat zeggen leugenaars meestal.’ Toen ze haar mond opendeed als een kind voor een lepel levertraan, wilde hij nog iets anders tegen haar zeggen, maar hij kon niets bedenken. Hij overwoog even haar iets te vragen, alleen om haar stem nog eens te horen.

Haar ogen trilden een beetje toen hij de sok in haar mond propte, waarna ze hem probeerde uit te spuwen – dat deden ze meestal – en met haar hoofd schudde toen ze het stuk tape in zijn hand zag, maar hij was op haar voorbereid. Hij vouwde zijn hand stevig over haar mond en streek de uiteinden van de tape tegen haar wangen. Ze keek hem aan alsof het hele gedoe tot dan toe volslagen eerzaam was geweest – wel grappig zelfs – maar hij het nu te bont had gemaakt.

‘Hij is vijftig procent zijde,’ zei hij.

Opnieuw ging er een wenkbrauw omhoog.

‘De sok,’ zei hij. ‘Ga maar bij je vrienden zitten.’

Ze knielde neer bij Brendan Loomis, die zijn ogen niet van Joe af had gehouden, niet één keer in al die tijd.

Joe keek naar de deur van de telkamer, naar het hangslot op de deur. Hij liet Loomis meekijken en toen keek hij Loomis recht aan. Loomis' blik werd vlak terwijl hij afwachtte wat zijn volgende zet zou zijn.

Joe keek niet weg en zei: 'Kom, jongens. We zijn klaar.'

Loomis knipperde één keer met zijn ogen, traag, waarin Joe een gebaar van verzoening besloot te zien – althans in aanleg misschien – en ze maakten dat ze wegkwamen.